

UZASADNIENIE

Dnia 19.11.2015r. powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew o zasądzenie od pozwanych S. M. i J. J. (1) kwoty 61,388,67 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 listopada 2015r. do dnia zapłaty oraz zażądał zwrotu kosztów sądowych w kwocie 768,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz innych kosztów w wysokości 7,68 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona należność wynika z umowy o pożyczkę z dnia 25.11.2013r. o nr (...), której warunków pozwani nie dochowali powodując powstanie zadłużenia obejmującego: niespłacony kapitał w kwocie 57.814,19 zł, 2.192,84 zł - niespłaconych odsetek umownych, naliczonych od dnia zawarcia umowy tj. od 25.11.2013r. do dnia wymagalności tj. 07.09.2015r., 1.381,64 zł niespłaconych odsetek za zwłokę, naliczonych od dnia niespłacenia należności w terminie ustalonym w umowie, do dnia 18-11-2015r. Podkreślił, że domaga się jednocześnie zasądzenia dalszych odsetek od kwoty kapitału od dnia wystawienia wyciągu tj. od 19.11.2015r. w wysokości odsetek ustawowych według stopy zmiennej obowiązującej w danym okresie. Na poparcie roszczenia przywołał dowody z dokumentów.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25-11-2015r., Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie, w sprawie o sygn. VI Nc-e 2245726/15 uwzględnił powództwo w całości (k.7).

W ustawowym terminie pozwani złożyli sprzeciw w którym zaskarżając nakaz w całości wnieśli o oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów procesu i rozpoznanie sprawy pod ich nieobecność. Nie zaprzeczając okolicznościom zawarcia umowy przekonywali, że powództwo jest przedwczesne i niezasadnione bowiem nie przypominają sobie aby byli otrzymali wypowiedzenie umowy i byli wzywani do zapłaty przed skierowaniem sprawy do sądu (k.12-13, 15-16).

W pozwie uzupełnionym w trybie art. 505³⁷ k.p.c. powód podtrzymał powództwo w całości. W uzasadnieniu przywołał wszystkie twierdzenia i argumenty podniesione w pierwotnym pozwie oraz złożył wnioski dowodowe (k.35-35v,40-41).

W odpowiedzi pozwany S. M. podtrzymał dotychczasowe stanowisko a ponadto podniósł: zarzut niewłaściwości sądu, zarzut braku umocowania pełnomocnika powoda, zarzut nieważności postępowania i wniósł o zobowiązanie powoda do przedłożenia w oryginale załączonych dokumentów w celu weryfikacji ich prawdziwości, w szczególności wskazanej umowy pożyczki. W uzasadnieniu zaprzeczył wszystkim faktom wskazanym w pozwie wyraźnie przez niego nie przyznanym. Dowodził, że żądanie pozwu jest pozbawione podstaw faktycznych i prawnych wobec faktu niewykazania przez stronę powodową przesłanki zasadności powództwa przeciwko jego osobie z powodu niedołączenia dokumentów potwierdzających istnienie i wysokość roszczenia objętego pozwem, nieparafowania każdej ze stron umowy, braku wezwania do dobrowolnego spełnienia żądanego świadczenia. Zarzucił pełnomocnikowi powoda brak umocowania do reprezentowania powoda. Podniósł, że powód „posłużył się jakąś skróconą nazwą podmiotu co jest niedopuszczalne w postępowaniu sądowym”. W ocenie pozwanego skróconą nazwą można się posługiwać tylko w obrocie handlowym. Dowodził, że powód nie wykazał swojej zdolności sądowej i procesowej co stanowi przeszkodę procesową, którą sąd winien wziąć pod uwagę z urzędu. Przekonywał, że postępowanie prowadzone z udziałem strony, która nie ma zdolności sądowej albo procesowej jest nieważne. Twierdził, że z uwagi na upływ czasu, nie przypomina sobie aby podpisywał ową umowę i dlatego żąda złożenia jej oryginału w celu weryfikacji. Przyznał, że

nie prowadzi działalności gospodarczej od 21.08.2015r. i jego zdaniem właściwym do rozpoznania przedmiotowej sprawy winien być sąd gospodarczy (k.69-71).

W piśmie procesowym z dnia 28.06.2016r., z datą wpływu 01.07.2016r., powód ustosunkowując się do zarzutów pozwanego podniósł, że wszystkie wskazane przez pozwanego zarzuty są niezasadne. W pierwszej kolejności podkreślił, że na mocy art. 129 § 2 k.p.c. profesjonalny pełnomocnik posiada uprawnienia do składania zamiast oryginałów dokumentów ich kopii potwierdzonych za zgodność, to jest do ich uwierzytelniania. Nie zgodził się z zarzutem braku umocowania do reprezentowania powoda w toku procesu, podnosząc, że złożył w tym zakresie stosowne pełnomocnictwo, które nie zostało odwołane. Nie zgodził się z twierdzeniem pozwanego o posłużeniu się skróconą nazwą podmiotu podkreślając, iż jest ona zgodna z zapisem w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...) stosowany skrót S.A. na oznaczenie spółki akcyjnej jest dopuszczalny w świetle brzmienia art. 305 § 2 k.s.h. Nie zgodził się z zarzutem pozwanego w przedmiocie niewłaściwości sądu, podkreślając, iż wobec zaprzestania działalności gospodarczej przez niego przed wniesieniem pozwu, właściwym do jego rozpoznania jest wydział cywilny sądu. Podkreślił, nadto, że wobec likwidacji odrębnego postępowania w sprawach gospodarczych w obowiązującym stanie prawnym nie występują już ujemne skutki rozpoznania sprawy nie mającej charakteru gospodarczego przez sąd gospodarczy czy sprawy gospodarczej przez sąd cywilny (k.77-78).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 25.11.2013r. S. M. i J. J. (2), działający jako wspólnicy firmy (...) s.c. w D. zawarli z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K. umowę o pożyczkę nr (...), mocą której bank udzielił im pożyczki w kwocie 74.800 zł, na okres od 25.11.2013r do 12.11.2018r., na cele związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Oprocentowanie pożyczki było zmienne i stanowiło sumę stawki WIBOR 6M dla sześciomiesięcznych depozytów międzybankowych, obowiązującą w ostatnim dniu roboczym miesiąca kalendarzowego poprzedzającego miesiąc w którym została zawarta umowa plus 6,50% marży, w stosunku rocznym. Zmiana wysokości oprocentowania uzależniona była od wysokości stawki WIBOR 6M i miała być aktualizowana po upływie 6 miesięcy, stosownie do zapisu pkt 4 umowy.

Mocą umowy pożyczkobiorcy zobowiązali się spłacić zadłużenie w 60. ratach miesięcznych, płatnych do 12. każdego miesiąca poczynając od 12.12.2013r. W dacie zawarcia umowy wysokość raty kapitałowo – odsetkowej wynosiła 1.554,71 zł., wysokość kolejnych rat miała ulegać zmianie zgodnie z warunkami określonymi w pkt 5 umowy. Od niespłaconego w terminie zadłużenia naliczane i pobierane miały być odsetki podwyższone, w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Ponadto umowa określała pozostałe prawa i obowiązki stron. Jej integralną część stanowiły Ogólne warunki udzielania i spłaty pożyczek pieniężnych w (...) Banku (...) S.A. Została sporządzona po jednym egzemplarzu dla stron. Pożyczkobiorcy zaakceptowali jej warunki, składając podpis. Kwotę pożyczki wypłacono. W toku trwania umowy pożyczkobiorcy nie wywiązywali się z płatności rat w wysokości i terminie ustalonym, wobec czego, pismem z dnia 13.07.2015r., doręczonym S. M. 24.07.2015r., J. J. 24.07.2015r., bank wypowiedział im umowę z zachowaniem 30.dniowego okresu i wezwał ich do zapłaty kwoty 59.432,32 zł. Zadłużenie nie zostało uregulowane. Roszczenie wynikające z umowy stało się wymagalne z dniem 07.09.2015r.

Na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg Banku (...)/ (...) tj. na 19.11.2016r., zadłużenie z umowy pożyczki nr (...) wynosiło 61.388,67 zł z czego 57.814,19 zł stanowił kapitał, 2.192,84 zł odsetki umowne naliczone od dnia zawarcia umowy tj. od 25.11.2013r. do dnia wymagalności tj. 07.09.2015r., 1.381,64 zł odsetki za zwłokę, naliczone od dnia niespłacenia należności w terminie ustalonym w umowie, do dnia 18-11-2015r.

(dowód: umowa k.42-43, wypowiedzenie z dowodem doręczenia k.36-39,44-46, wyciąg z ksiąg banku k.47, Ogólne warunki udzielania i spłaty pożyczek pieniężnych w (...) Banku (...) S.A. k.48-50, rozliczenie kredytu k.53, wypis z KRS k.56-62)

Ustalenia związane z przedmiotową sprawą Sąd poczynił w oparciu o przedstawione opisane wyżej dokumenty, którym dał wiarę w pełni albowiem pozwany nie zakwestionował skutecznie ich autentyczności. Podkreślenia wymaga to, że tak wyciąg z ksiąg banku jak i umowa czy wypowiedzenie, są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Dokument prywatny, stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania, choć jego moc jest słabsza od dokumentu urzędowego. Tak jak każdy dowód podlega ocenie sądu. Z dokumentem prywatnym zdefiniowanym w art. 245 k.p.c. wiąże się wzruszalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał (por. postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, LEX nr 8414; wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr.-wkł. 2000, nr 11, poz. 32). Złożone przez powoda dokumenty prywatne nie budziły wątpliwości sądu. Nie zostały też skutecznie zakwestionowane przez pozwanych. Pozwani nie dostarczyli żadnych dowodów na podważenie treści umowy pożyczki wobec czego należy uznać jej zapisy za wiążące.

Bezspornie pozwani nie regulowali w terminie rat pożyczki a od marca 2015r. nie uiszcili na poczet zadłużenia żadnej kwoty o czym stanowi wykaz wpłat (k.53). Brak przedstawienia dowodów wpłat pozwala na uznanie tego dowodu za w pełni wiarygodny. Zgodnie z art. 95 ust.1 i ust.1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz.U. z 2015r. poz.128 ze zm., dalej pr. bankowe) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Moc prawna dokumentów urzędowych, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Wyciąg z ksiąg banku, złożony przez powoda, obrazujący wysokość zadłużenia pozwanych jest więc dokumentem prywatnym co nie oznacza, że nie ma mocy dowodowej (k.47). Przedmiotowy dokument zawiera wszystkie elementy, które stanowią o jego wiarygodności. Pozwani nie zdołali skutecznie zakwestionować rzetelności tego dokumentu. Nie wykazali bowiem, że faktycznie spłacili zaciągniętą pożyczkę w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek ani, że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Nie podjęli w tym zakresie w istocie żadnej inicjatywy dowodowej (poza własnymi twierdzeniami). Dodać należy, że stosownie do art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa. Taki fachowy pełnomocnik reprezentuje powoda w niniejszej sprawie. Potwierdzona za zgodność kopia umowy nie budzi żadnych wątpliwości a pozwani nie stawiając się na wezwanie sądu nie skorzystali z możliwości jej weryfikacji.

Powód przedstawił dowody stanowiące o doręczeniu pozwanym wypowiedzenia (k.36-38). Powyższe świadczy o zerwaniu więzów łączącej strony umowy ze wszystkimi tego skutkami. Twierdzenie pozwanych o przedwczesności powództwa uznać należy zatem za chybione.

Pozwani nie skorzystali z prawa złożenia zeznań przed sądem ani z możliwości złożenia dowodów. Ich zarzuty, skierowane przeciwko powództwu uznać należy za nietrafne. Sąd w całości w tym zakresie podziela stanowisko powoda.

Całkowicie błędne jest twierdzenie powoda o braku legitymacji czynnej powoda. Bank jest osobą prawną jeżeli utworzony został zgodnie z przepisami ustaw i działa na podstawie zezwoleń uprawniających do wykonywania czynności bankowych obciążających ryzykiem środki powierzone pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym (zob. art. 2 pr. bankowego). Pozwany nie wykazał aby (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w K. działał wbrew stosownym przepisom. Fakt ten nie jest też znany sądowi z urzędu. Osoba prawna ma zdolność do czynności prawnych (por. art. 67 k.p.c.).

Status powoda wynika z danych z KRS-u (k. 56-62) - dokumentu urzędowego, sporządzonego w przepisanej formie przez powołany do tego organy władzy publicznej w zakresie jego działania, stanowiąc dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone (por. art. 244§ 1 k.p.c.).

Sąd nie dopatrywał się też żadnych nieprawidłowości w udzielonym radcy prawnemu i nieodwołanym przez powoda, pełnomocnictwie.

Wątpliwości sądu nie budziło żądanie pozwu. W ocenie Sądu powód prawidłowo skierował pozew do wydziału cywilnego. Pozwani nie prowadzą już bowiem działalności gospodarczej.

Dodać należy, że „okoliczność, że sprawę gospodarczą, podlegającą kompetencji sądu gospodarczego, rozpoznał sąd w wydziale cywilnym [...] jest bez znaczenia dla kwalifikacji tej sprawy jako gospodarczej, a nadto nie rodzi skutku nieważności postępowania” (tak postanowienie SN z 23 marca 2007 r., II CSK 65/07, LexPolonica nr 3959449). Analogicznie, rozpoznanie sprawy z zakresu prawa cywilnego przez sąd gospodarczy „nie powoduje nieważności postępowania, nie jest też samo przez się uchybieniem procesowym mającym wpływ na wynik sprawy, chyba że naruszenie przepisów o postępowaniu wywołało skutek nieważności lub miało wpływ na wynik sprawy (uchwała SN z 21 sierpnia 1990 r., II CZ 160/90, LexPolonica nr 303644, OSNC 1991, nr 8-9, poz. 115; por. także uchwałę SN z 2 października 1986 r., III PZP 57/86, LexPolonica nr 304548, OSNCP 1987, nr 10, poz. 152).

Powód roszczenie wywodzi z umowy pożyczki zawartej zgodnie art. 72 w zw. z art. 69 ust. pr. bankowe. Bezspornym w sprawie jest, iż treść i warunki umowy wraz z integralną jej częścią to jest Ogólnymi warunkami udzielania i spłaty pożyczek pieniężnych w (...) Banku (...) S.A., były pozwanym znane i zostały przez nich zaakceptowane. Umowa zawierała wszystkie niezbędne, wymagane prawem elementy, w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę, cel, na który pożyczka została udzielona, zasady i termin spłaty, wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany. Nie ulega również wątpliwości, że pozwani nie wywiązywali się ze swoich zobowiązań wobec banku skutkiem czego było wypowiedzenie umowy. O stanie zadłużenia bank informował pozwanych. Istotą umowy jest obowiązek zwrotu jej przedmiotu, tu pieniędzy. Treść umowy przesądziła o chwili, w której ów przedmiot powinien zostać zwrócony. Bank wypełnił w całości ciężące na nim zobowiązania w tym również w zakresie wypowiedzenia. Pozwani warunków umowy nie dopełnili.

W procesie cywilnym rządzi zasada kontradiktoryjności oraz zasada rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 230 i 217 k.p.c.), w myśl której to na stronie, która z określonych okoliczności wywodzi skutki prawne, spoczywa ciężar ich dowodu. Pozwani próbując podważyć powołane przez powodowy bank dowody nie zdołali w tym zakresie zaoferować żadnych konkretnych środków dowodowych, w tym choćby potwierdzeń dokonanych spłat, czy dowodu z opinii odpowiedniego

biegłego na okoliczność kontroli rachunków powodowego banku oraz weryfikacji poprawności wyliczenia przez bank dochodzonego zadłużenia.

Mając na uwadze zgromadzony i wyżej oceniony materiał dowodowy oraz przedstawiona argumentację Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu jak w punkcie 1 wyroku. Solidarność pozwanych wynika z treści umowy i opiera się na art. 366 k.c.

Za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego, zgodnie z art. 481§1,2 k.c., wierzyciel ma prawo żądać odsetek. Zgodnie z ogólną regułą (art. 455 k.c.) dotyczącą wymagalności roszczenia związanego z opóźnieniem się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.), jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Żądanie powoda w tym zakresie należy uznać za uprawnione. Odsetki stanowią bowiem sankcję dla dłużnika za sam fakt niespełnienia świadczenia w terminie, pełnią także funkcję czynnika waloryzującego świadczenie główne. Odsetki od udzielonej pożyczki są elementem składowym świadczenia głównego stron umowy pożyczki, stanowią bowiem, z jednej strony cenę płaconą przez pożyczkobiorcę za korzystanie z oddanych mu do dyspozycji środków finansowych banku, z drugiej strony - wynagrodzenie pobierane przez bank za udostępnienie mu tych środków. Naliczonych i żądanych przez powoda odsetek i kosztów nie można uznać za nadmiernych albowiem są one zgodne z pkt 4 i 8 umowy i art. 359 § 2¹ k.c., w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy (k.42-42v). Wobec zmiany brzmienia art. 481 k.c., odsetki zasądzono od dnia 19.11.2015r. do dnia 31.12.2015 r. zgodnie z treścią obowiązującą do 31 grudnia 2015 r. i od dnia 01 stycznia 2016 r., w brzmieniu dokonany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830).

Powód wygrał w sprawę w całości. W pozwie zażądał zwrotu kosztów procesu. Powód uiścił 768,00 zł opłaty, zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 2 u.k.s.c. (ustawa z dn. 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – jt. Dz.U. z 2016r. poz. 623) oraz poniósł koszty zastępstwa procesowego wysokości 7.200 zł według stawek wynikających z§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804), wraz z opłatą skarbową w kwocie 34 zł i 7,68 zł innych kosztów, łącznie 8.009,68 zł.

Zgodnie z regułą odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c., w postępowaniu procesowym strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.

Stosownie do art. 113 ust.1 u.k.s.c.w zw. z art. 13 ust. 2a u.k.s.c.(w brzmieniu sprzed nowelizacji) w zw. z art. 505³⁷ k.p.c., orzeczono jak w punkcie 3 wyroku nakazując pobrać od pozwanych solidarnie brakującą część opłaty (1.000 zł – 768 zł = 232 zł).

Pozwani w żadnym razie nie wykazali złej sytuacji materialnej, która mogłaby zadecydować o ich zwolnieniu z ponoszenia owych kosztów.

SSR Barbara Sowińska